

den udenfor de specielle Markfredsbestemmelser gjældende almindelige Ret. Gjølbende Ret turde det være, at det ikke kan paalægges Gieren af Dyr, forsaavidt de høre til dem, som — saaledes som Danske Lov udtrykker sig — „Mand lovlig maa have“, at give Erstatning for den Skade, saadanne Dyr gjøre, medmindre de have været Redskaber for Gierens forsærlige eller uagtsomme Handlinger, eller Gieren, forsaavidt Dyret har handlet af egen Drift, har ladet det mangle paa behørig Ugtpagivenhed og Bevogtning; men udenfor saadanne Tilfælde er Gieren af saadanne Dyr ikke erstatningspligtig for den Skade, de gjøre paa andre Dyr, Menneffer eller livløse Ting, medmindre Saadant udtryffeligt er foreskrevet i Lovgivningen. Spørges der da, om Lovgivningen ikke indeholder Sligt, skal jeg bemærke, at derhenhørende Regler findes i D. L. 6—10; men der findes med Hensyn til Skade af Dyr paa andre Dyr kun en meget upraktisk Bestemmelse om Drab af Husdyr ved andre Husdyr, og denne Bestemmelse er tilmed fortolket saaledes, at den kun er anvendelig, naar Drabet ffylbes en saadan Uvane, som er ommeldt i Artiklen, men derimod ikke, naar det ffylbes en med Naturens Orden stemmende Drift. Om Beskadigelse af Dyr ved andre Dyr indeholder derimod Christian den Femtes Lov ingen Bestemmelser. Saaledes er Stillingen. Der turde derfor være god Grund for Udvalget til at foreslaa her at indføre den Bestemmelse, at saadan Skade skal erstattes. Vi have tilladt os i Betænkningen nærmere at motivere den af Hensyn til den Vigtighed, en saadan Bestemmelse har for hele Husdyravl, og jeg tør altsaa i saa Henseende henvise til Betænkningen. Dermed haaber jeg at have anført Tilstrækkeligt angaaende Vædringsforslaget under Nr. 1 og angaaende § 1. — Jeg turde maaffe i Forbindelse med § 1 fige et Par Ord om § 10, som slutter sig dertil, idet § 1 indeholder Regler for, hvilken Skade der skal erstattes, § 10 for, hvorledes man har at forholde sig for at faae Erstatningen. Til denne § 10 har Udvalget ikke stillet noget Vædringsforslag og har i det Hele taget ikke fundet Noget at erindre ved samme, idet man nemlig, forsaavidt Fremgangsmaaden efter §

10 siges ikke at skulle være anvendelig, naar det Vædsere er Gjenstand for offentlig Paatale, antager, at dette skal forstaas saaledes, at, hvor det Vædsere er Gjenstand for offentlig Paatale, har den Skadelidte Udgang til at faae Skadeserstatning tilkjendt under den offentlige Sag. Det Gnefte, der maaffe kunde anføres imod § 10, skulde være det, at det ikke udtryffeligt er nævnt, at det Ufred gjørende Dyrs Eier skal betale Vædringsomkostningerne. Naar Sagen kommer for Domstolene i Tilfælde af, at Vedkommende ikke godvillig vil betale, tvivler jeg vel ikke paa, at Domstolene ville tilkjende den Skadelidte Vædringsomkostningerne, men det er dog faldet mig ind ved nu seneft at se paa Lovforslaget, om det ikke kunde være rigtigt at give en udtryffeligt Bestemmelse i saa Henseende.

Jeg skal dernæft gaa over til § 2. § 2 giver Reglen for Dptagelsesretten, og til denne slutte sig §§ 3, 5 og 6. Saaledes som Reglen om Dptagelsesretten her er given, har Udvalget Intet at bemærke ved den og veed navnlig heller ikke Noget at erindre mod Tilføielsen om Dptagelsesret for Giere af private Veie. De Vædringsforslag, der under Nr. 2 og 3 ere stillede til denne Paragraph, gaa ud paa Tillæg til Paragraphen. Vædringsforslaget under Nr. 2 gaar ud paa at indføre en Straffebestemmelse for den, som egenmægtig tager sine Dyr, som en anden Mand har optaget, tilbage. Denne Handling bør uden tvivl være strafbar; det hører til at give Dptagelsesretten et fylldigt Indhold, at Krænkelse af den belægges med Straf, og den Handling at tage det optagne Dyr tilbage turde ikke gaa ind under Begrebet Selvtægt. Den kan ganffe vist fremtræde som Selvtægt, nemlig naar vedkommende Eier mener, at Jordbrugeren med Urette har optaget Dyret, og han saa iftedetfor at gaa Retteens Veie tager sig selv til Rette, men i sig selv er Handlingen ikke Selvtægt, det er en Krænkelse af Jordbrugers Ret til at tilbageholde Dyret til Sikkerhed for visse Ydels, som han kan forlange af Gieren, inden denne faar sit Dyr tilbage. Da Handlingen saaledes ikke kan henføres under Selvtægt, altsaa ikke straffes efter Straffelovens § 116, og heller ikke kan henføres under nogen